

Obsah

Motto:	4
TÍHA A LEHKOST BYTÍ.....	5
PRŠÍ.....	6
DROBKY	7
PŘÁNÍ.....	8
NA KŘÍŽOVATCE.....	9
VÝPOČET DRÁHY.....	10
VÍTR	12
PODOBIZNA.....	13
JEN POCIT	14
PŘÍBĚHY	15
JISKRY.....	16
SKÁLA.....	17
GENERACE	18
TĚŽKÉ MRAKY	19
MODRÁ PASTELKA.....	20
PERNÝ DEN	21
NA SVATÉHO VALENTÝNA	22
HVĚZDNÝ PRACH	23
NENÍ BÁSEŇ JAKO BÁSEŇ	24
SOCHA	25
SLOVA	26
BUBLINA	28
LETNÍ ČAS.....	29
OHEŇ	30

SLUNCE	31
ŽENA S MODRÝMI HOUSLEMI	32
PRVNÍ MÁJ	33
ZAVRŽENÝ SEN.....	34
METAFYZIKA	35
DO ČASU	36
BABYLONIE	37
VEČER POSLEDNÍ	39
KDE JSI DJ ?	40
ODVRÁCENÁ STRANA OBRAZU.....	42
SMYČKA	43
BUMERANG	44
OMYLY OSUDU	46
UPROSTŘED ZIMY	47
DOPIS MILÉMU	48
NOČNÍ MŮRA.....	50
NEZNÁMÝ INTERPRET.....	51
SMUTEK PADÁ Z OČÍ.....	52
KÁVOVÁ SEDLINA	53
PŘED VELKOU NOCÍ.....	54
HODINKA JAZZU.....	55
MÁ ÚČAST.....	56
HROMADA ČASU	57
DNES NAPOSLED.....	58
NA CESTU.....	59
MÁJOVÝ ŠABAT.....	60

POCTA Ká.....	61
EPIŠTOLA ČTENÁŘI.....	62
TIRÁŽ.....	63

Delicie Nerková

PRŮNIKY
2007-2009

Věnováno
Lankovi - In memoriam

Motto:

Pouhá ozvěna života
je mnohonásobně silnější než smrt

kapka milosrdenství mocnější
než příval odsouzení

Prokletí se láme láskou
A beznaděj zpěvem skřívana

(D.N.)

TÍHA A LEHKOST BYTÍ

Tak těžkou ruku mám
že nedonese nápoj

až k žízni

a oči těžké mám
od zírání do popela
ve vlastní hlavě

Srdce
samou tíhou nehybné
choulí se
v dřevěném koši naděje

Má druhá
ta na vnější straně
prochází špalírem netečných mátoh
pohupujíc papírovou taškou
s profláknutým logem Věčnosti
pššššt -
má ji plnou hudby a básní
které není s kým sdílet
a ona přesto
se usmívá
Blázen...!

PRŠÍ

S nebe déšť
a s očí déšť
ze srdce kapky naděje
a květiny na rakev

Sláva prší na hlavy mocných
kameny na hlavy hříšných
a kobylky na úrodu nuzných

Prší
a smutek
vystupuje z břehů

DROBKY

Odchází jinam rozdávat
a nás zanechal
s plnými koši drobků

Ať nasytí se hladoví!

Jsem bochník chleba
příliš velký pro jednoho
příliš malý pro dva

Poneseš koš
do něhož se rozdrobím?

PŘÁNÍ

Zas vidět bych si přála
jak nad žaltářem
rukou taktuješ slovům

když
duše s Bohem vede řeč

Očima hledám
a srdcem též
místo
kde sedáš odedávna

Na tvář mi skanula
horká slza z Božího oka

Všechny lavice jsou prázdné
cizími lidmi

NA KŘIŽOVATCE

Kam jsme to jen zabředli...?

Je pozdní čas
kdy sázíme vyhlídky na jaro

Ale to bláto...

Loňský žalud se slastně protáhl
ve vlhké hlíně
a vzdychl
jako když
si uvědomíš
že dnes nemusíš vstávat

Zůstaneš ještě?

Nebo vykročíme
z bláta do louže
abychom zažili změnu?

VÝPOČET DRÁHY

Pod rozvěšenými cíchami
mraků odkapávajících
na dvoreček světa
vede cesta do nikam
vede cesta nazpět

Prý jedeme stále v kruhu
ačkoliv
dráha pohybu
pod šňůrami telefonních drátů
je relativně rovná

V kočáře
za příčinlivými zadky koní
pár životů
a pod slepými kopyty
občas trochu smrti

Životy cestují na zapřenou
než koně náhle zmizí
životy i potom míří dál
silou samospádu
kamsi dopředu

Opilý vozka s rukou na brzdě
nevzrušeně podřimuje
až měkká náruč škarpy
vystlaná žabincem
přijme lkara silnic
do svého nevědoucna

Jistota cíle
je nakažlivá
jak ptačí chřipka
jak nemoc šílených krav

Cestující kontrolují zavazadla
a s uspokojením přepočítávají
obnosy v peněženkách
hotovi skoupit v sídelním městě
i poslední hřebíky
do vlastních rakví

leč kočár stojí
pozbyv jakýmsi nehorázným trikem
naráz
všechna kola
Všichni se rozešli
obtěžkáni plány i svými břemeny

Jen já
dosud prodlévám na svém sedadle
přesně uprostřed vesmíru
zatímco ztroskotaný povoz
splynul s představou rychlosti
zmizelé za obzorem času

VÍTR

- roztleskávač pocitů
přiměl platany
zapečetit zvadlými listy
tuhle chvíli dočasného odpočinku
v průsečíku kříže

PODOBIZNA

Když rosa dotkla se jejích víček

prozřela jako zázrakem

Zprvu usoudila
že hledí do zrcadla

On ovšem nepřipustil
ani sebemenší pochybu
byť vedenou vzdorem
či porážkou

Do toho portrétu totiž vtěsnil
všechnu sílu spálených křídel
a cit namíchaný barvami bolesti
neboť ji maloval
ohořelými prsty

Stála nehnutě
vyzařujíc jen touhu
vložit posvěcenýma rukama
úzdnavu
do středu terče v jeho hlavě

JEN POCIT

Někdy ticho je nakažlivé
jak tajemný virus
zachvátí celého člověka
aniž se zeptá na souhlas

A tak zase stůňu podzimem
a vším
co jsem si k němu přimyslela

(letos je to tamaryšek na Trojkopčí
za jehož přežití se modlím)

S brázdami vyoraných brambor a syslů
snoubí se pýr a báseň o pasáčcích
kteří odplynuli s dýmem doutnající natě
ještě dávno před mým narozením

Zanořím tedy svůj pocit
do mírumilovné palby
žlutého zobáku
a ve vývojce paměti
vyvolám mlžné víly
s červenými a modrými vlasy
které
s každým podzimem chystají
přespání ptačích melodií
a hrníčků s dušičkami
ve slaném nálevu slzí

PŘÍBĚHY

Na ochozu věže
kostela v Poličce
hrával si neduživý chlapec
se slunečními paprsky
blyštícími se na otcově ševcovském náčiní

kopce kopečky
lesy a úžlabiny viděné shora
navždy vpečetil
spolu s údery a hlaholením zvonů
do symfonií
zrozených ve vyhnanství

A ještě o pár desítek let předtím
se bezdětný kněz
stal nevýznamným zahradníkem
abychom pochopili
abychom
 i my pochopili
z krásy obyčejných
hrachových květů
že potomstvo je Boží dar

S plískanicemi se rodí touha
stulit se u kamen s dítětem v náruči
a v nářku meluzíny
nechat si přivát
trochu hudby a trochu víry
aby nebylo tak prázdné
Také aby řeč postála
a my mohli přežít
 (opět bez narození Páně)
další neplodnou zimu

JISKRY

Slova z minulého týdne
stále doutnají
na modrém papíře
 dostávám na něm
 verše
 pohádky
 požehnání
a jiskry naděje
pro temné časy

Doutnají ta slova
 oharky žhavé
ohni ukradené

Život
který si troufá být
aniž se koho prosí

Ten dopisní papír
modrý jak milostný verš
jak veršovaná milost
jak poezie láskou omilostněná
 i kdyby změnil skupenství
 v modrý popel
 v němž Fénix by dřímал

nevadí

Vždyť je tu stále
hudba oblaků a vody
co znovu přiměje
múzy
psát modrými jiskrami

SKÁLA

Vystavíš na ní dům
abys pohřbil sny
Zkusíš ji znásilnit
pak prosíš za odpuštění
Domlouváš jí
počmáráš ji tehy pokoření
Vymočíš se na ni
Prorazíš skrze ni tunel
Přizdobíš ji pamětní deskou
Hodíš po ní
jejím vlastním kamenem
Prosíš
aby se smilovala

Na jejím úpatí se modlíš
na vrcholku dospíváš nirvány
Proklínáš ji
Uctíváš ji

A ona?
Nic!

Až když se k ní otočíš zády
abys odešel
uslyšíš
že někde uvnitř
na poplach zvoní
její srdce

GENERACE

Proč se tak bráníme
být stromy?

Stačí nám
metamorfóza hrachových zrn
červená a bílá
Hlavně rychle
nic nezmeškat!

Králičí život...

Mezi mnou a tebou
celý vesmír změn
rozpůlený ponornou řekou
na tvoje dnes
a moje včera

Nemám důvěru k převozníkům
Nevěřím totiž
že milují svou práci

Vozit duše do Nikam --
Koho by to bavilo?

Ačkoliv jsme po krk plni
hlubokých myšlenek
případně starostí
o zítřejší místo na slunci
zapřaháme se jako osli
do vozíku v samoobsluze
a každý do toho svého
vhazujeme vybrané
generační rozdíly v Akci

No
nekup to...

TĚŽKÉ MRAKY

Mraky nad hlavou světa
už se sotva jen pohnou
přetěžký náklad
jim
nedovolí odplout

My tady dole živoříme
stále v očekávání úrody
aniž jsme zaseli
aniž jsme žehnali

Těžké mraky
už nemohou déle otálet

Co nevidět padne na zem déšť
a možná i krupobití spravedlnosti Boží

Ta pak vzejde
do klasů vykvete
a její zrno zachrání hladové

(Izajáš 45,6)

MODRÁ PASTELKA

(spolužákovi K.D.)

Potmě šátral spící rukou
po modré pastelce
až měsíc přišel na pomoc
a on v jeho svitu
mohl na bílou zeď
na povlak polštáře
na mramorovou tvář v zrcadle
malovat modré šesticípé hvězdy

- to aby přivolal sen
a vrátil zpátky
do Botiče
modrý inkoust a ryby
zlaté jak míč
co si s ním hrávala
vykulená holka
s velkým nosem***

Neprobudil se v Bixley
ani v Ipswigi
navzdory tomu
napsal svou modrou pastelkou
mnoho básní
o ukřižovaném těle
proměněném
na osách Davidovy hvězdy
ve věčnou touhu po ztotožnění

Vyčouhlík se silnými brýlemi
exulant vlastní duše
usedl pod jabloň
a čmáraje cosi
do Bohem zapůjčeného skicáře
modře spočinul
v příslibu dobrého ovoce

PERNÝ DEN

Kamenným chrličem
s tupou hlavou
bez varování
beze smyslu
protekl perný den

Na betonu opuštěné ranwaye
válí se ohořelá křídla
a na nich zelená orchidej
jak němý výkřik naděje

NA SVATÉHO VALENTÝNA

Někdo si myslí
loučit se netřeba
vždyť ani vepř
před svou popravou
nemává tribunám

Někdo řekne
dopisů netřeba
vždyť schránka
je vždy plná
barevných odpadků

Někdo vyhlásí
svátků netřeba
kytky jsou drahé
blahopřání kýč
a stisk ruky infekční

Přišlo mi posadit se na lavičku
v předjarní záři židovského hřbitova
loučit se s mrtvými
světit svátek živých
a na svitek srdce napsat ti dopis

HVĚZDNÝ PRACH

Vypelichané křeslo Čekání
zavržalo pode mnou ztuhle
a netrpělivě
jak netrpělivá může být
jen pozdní láska
jak netrpělivý je svazeček
nepřečtených básní

Čekám

Tupě a odevzdaně
nechávám se pokrývat
nepříčetným prachem
vyhaslých hvězd
Také se nedočkaly

Zakřiveným mrtvým vesmírem
který ještě ve smrtelné křeči
dokázal konzumovat odpadky duší
prolétá poštovní meteorit

Upustil do mého klína
modrou obálku

Je v ní srdce
tepající
ačkoliv doživotně probodené
křížem

NENÍ BÁSEŇ JAKO BÁSEŇ

- některá spíš modlitbě
podobá se
Zasáhne šípem
tajemného poselství
přímo srdce
jako by ty verše
zaznamenal
dávný prorok
pro mou účast
na životě

SOCHA

Bolavá nahotou
mezi plačícími stromy
- ze soucitu odkládají
poslední listy

A ona drtí jejich zlato
mezi mramorovými rty

Také by chtěla plakat
pro čas
v listí odvanutém
pro létavice vyhaslé pádem
se střechy království
tohoto světa

Leč kamenné slzy nikdo nevidí
Jsou uvnitř

Padající listí dál nepravidelně buší
na dno vesmíru
aniž si toho Bůh jen povšimne

Možná zrovna
že tvoří nové rašení
a slepá socha o tom
prozatím neví

Izajáš 43,19

SLOVA

Slova vymlácená
do prázdnoty

Občerstvující
voda studniční

Slova něžná
kapky deště na zelený klíček
- anebo suchý písek
v pouštním větru

Blesky na obloze
a hromobití vzápětí

Slova
tráva k poležení
a květy do vlasů

Slova z obsidiánu
a slova dětských očí

Slova ke stvoření
slova smrti
slova vzkříšení

Ta co čteš
vyslovuješ i zamlčuješ

slova v písni beze slov
slova mimochodem

Slova v rozbitém srdci
slova v nastavené dlani
slova v napřaženém kopí

Slova
sliby chyby

Slova za slovy
slova vždy po ruce

slova
co měla raději postát

slova
slova
slova

BUBLINA

Těžce se běží v těsných botách
s plnou polní přes překážky

Pohlazení mozolnatou rukou
způsobí jen nepříjemný pocit

Přepážkami a závorami zarostlé srdce
nevpustí životodárnou krev

Po cestě plné výmolů a trní
slepý slepého si vede a neví kam

Už nemohu a ani nechci tohle plahočení
a tak se starám u koho najít milost

S tvým křížem jsem lehoučká duhová bublina
kterou dítě z radosti vyfouklo k modrému nebi

LETNÍ ČAS

Tak ano
když to musí být
hlídat si čas
hlídat si
jak rychle
jak brzy
jak
komu

Snažím se
přetočit ručičky
tak
abych dodržela pravidla
abych vyhověla
zavedené zvyklosti

Zbytečně

Umíněné hodiny
se nepohly ani o sekundu
ani tik
ani tak

Jsme tu pořád
pořádku navzdory

OHEŇ

Nejdřív
skrže blikající tmu
jen černé pahýlky

Ještě jednou zasvítit!
Ještě jednou
žářem obejmout!

Odstřižky rudě zlatého větru
jak slunce západ

Plameny
celkem už zbytečně kopírují
tvar stromu jímž se živí

Z převtělených větví
vzlétají vrány sazí
a popelaví vrabci
rychle usedají na vychladlé ohniště

K ránu začpí vypadlý oharek
a přidá se k vůni
upečených jablek poznání
o která nikdo nestojí

SLUNCE

Po dvoře s vysokými zdmi
plíží se zubaté slunce
Dlouho hledá koho zahřát
nebo aspoň někomu
připálit cigaretu

Nikdo tu není

Z posledního patra vyplula
otevřeným oknem žena

Slunce ji zachytilo
mochným paprskem
a posvítilo na cestu
do zlatého prostoru

ŽENA S MODRÝMI HOUSLEMI

River Dance

Mateřídouškovým předznamenáním
rozběhlá písnička prozradila vítr
který se vrací ozvěnou Božího dechu

Žena s modrými houslemi
pozorně zavěsila jejich hlas
přímo do středu tonálního labyrintu
mezi šepot kapradí
a ptačí zpěv

Na okamžik strnula v tanečním kroku
jen na vteřinu
než se stala rotujícím paprskem
vtěleným smyčcem
švihajícím tóny po hřbetech

Oněmělý svět
se někam odkulil
Ani čas
už není zapotřebí

Žena
opírá modré housle o zadýchanou hrud'
nohy i celé tělo pobízí do trysku
a hudba ji následuje

Hraje a tančí
na mýtině snů
s pařezu na pařez skáče
jako myšlenky
na palouku nedoznělých lásek

Vítr se vrací
ozvěnou Božího dechu
nazpět do stromů
z nichž housle odedávna
se rodí

PRVNÍ MÁJ

Prasklý talíř srdce
s ohlodanými zbytky citu
hodili bez slitování
na hromadu
směšného odpadu

Na větvi rozkvetlé třešně
se jarním vánkem pohupují
dvě oprátky
něžně se dotýkají jedna druhé
jakoby v radostném tanci

A není tu
kdo by rušil
A není tu
kdo by líbal

Není tu ani
kdo by soudil

ZAVRŽENÝ SEN

Nechci
abys vstoupil
do jakéhokoliv z mých snů

Už nikdy!

Vztáhla jsem ruku k toužení
a sen
skryl se do spirály
modrého čekání
aby zakrátko
odplul s časem
jak vůně jablek na ošatce
do tmy

METAFYZIKA

Jaký by byl
kdyby mohl být?
A jaký tedy je
když není?

Je to pořád stejné

Život si žádá smrt
a smrt touží po životě

A my?

Jen záblesk na špičce kosy
a duha
mezi slzou a sluncem

a vůně na kyvadle noci
poháněné deštěm

Hvězdy si hrají na schovávanou
mezi činely letní bouřky
a prudký déšť spouští
stavidla vzpomínání

Déšť je hudba
a hudba déšť
Frederykova hlava
se smutným nosem
odpočívá
v zubech piana

Výzva snům
a také otázka
kde jsi a kde já usínám?

DO ČASU

Jsi daleko a dávno
Vítr proletěl roklinou
Prodírám se polomem
a bolest
vyvráceného srdce pomalu
mizí

Krkavci vrány a supi zcela umlkli

Na obzoru nového dne
je světlo
Hodně světla

Cesta je volná

Pavučiny na očích
setřela jsem ti
rukou se stigmatem něhy

BABYLONIE

Někde
v těch černých květech
vytrousili jsme lásku
Mnohé kameny pak
vylétly z řečiště
přímo k nebi
a spolu s mraky
vydaly se na cestu
letem světem

Při řekách Zapomnění
sedávám a pláču
Nic nemám na prodej
ani ten vzpomínkou sycený čas
zavěšený na vrbách
při řekách babylónských

VÁNOCE

Sladké vánoční hlásky
Bambini di Praga
sypou vánoční něhu
z kornoutu lačnosti
do sněhové břechky

Parkoviště supermarketu
je přeplněné

Spasitel tu zřejmě není

Jen zboží
hodně zboží
ne ale z boží
ruky štědře otevřené
k svatému požehnání

Pastuškové sebrali ohořelé kytary
a dřevá bicí náradíčka
- i oslí kůže dozná trhliny
následkem
radostně zbytečných zpráv

Každý přece ví
že zpráva stačí jen jedna
je-li skutečně dobrá

Pastuškové nesou na ramenou dítě
které nad jejich hlavami
drží za ohon hvězdu

Ostatní lidstvo si krkavě povolilo
přečpané opasky
v diskrétním přítmí
plazmové obrazovky
aby se mohlo
nerušeně dojímat
animovanými rolničkami
cválajících sobů dědušky Klause

VEČER POSLEDNÍ

Ten den se celý
zpupně vypínal
nad jakýmkoliv požehnáním

Mrtvý strom v bezvětrí
v suchopáru

Sekera a pila a oheň
vyčistily pak to místo

A bylo světlo (z toho ohně)
a tepla dost
 (pro jednoho)
 Večer poslední

KDE JSI DJ ?

(památce Petra Ebena)

Čtyřem kruchtám v chrámu hudby
v čase příhodném
udal tón
a pak
divuplnou taktovkou
odklepal začátek nového věku

Létal s křidélky fraku
rozepjatými jako náruč
a rozhazoval světelné kantáty
manu hladovým

My však žádáme
Kvadro
a
Combo
a
Jambe

ale potřebujeme jen víc decibelů
pro potvrzení také hudby

Kde jsi
D J?

Hudba tě odezněla
a možná i zlo
tak přívětivé v blyštivém dresu

a taky ty kouře
a představy
a pohoda utopená v konopí
Be Cool!

Na svém místě zůstal
jen trůn milosti
Stále tak neatraktivní
Stále tak No Trendy
Stále tak Out

Stále stejně spasitelný

Včera dnes a navždy

ODVRÁCENÁ STRANA OBRAZU

Ráno co večer
večer co ráno
být hledání
být nalézání

Ve snopu pšenice
otvor pro pluh
na špici pluhu
vzporná ornice

Krčí se pod mezí
hladové kobylky
nedočkavé
jak trest
a na pramenech
posedaly žáby

Zepředu dozadu
také naopak
prostor proráží čas
a vzdálenost pokořila rychlost
protože druhá mocnina
je ve finále jen plichta

Na ledu krvácí
vlčí máky
rozkvetlé k neuvěření
kdežto pole zarostlo kolejemi
mezi kterými zchromlý Jákob
bije do tváře
anděla s odranými křídly

neboť v zrcadle odpuštění
nepoznal sám sebe

Úbočí vyhaslé sopky
rozkvétá mandloněmi
a vítr
zeleným smyčcem vyhrává
na pavučinkách trpělivosti
tříkrálovou koledu

SMYČKA

Vlaky nejezdí
je pozdě
nicméně
měsíc
užaslý mou novou přítomností
opřel si tvář o plamen věže
a vyčkává
ve smyčce svých fází

Potmě nenajdu
jediné peříčko
ale zdá se
že odlétnout mohu
třeba na roztrhané pavučině
nebo
s nesmělým zaklinkáním zvonku
zachyceného do stejné smyčky

Ve smyčce tónů a zvuků
ve smyčce větru který se vrací
ve smyčce jízdního řádu
ve smyčce světla a tmy
ve smyčce snu a bdění
jdu ti naproti
kam nedohlédneš

BUMERANG

Sen

 bumerang
touha po závratí
 bumerang
a samozřejmě lidé
a samozřejmě úzkost
vše pojmenované
jak nás to naučili v ráji

města a moře

zvířata

ptáci i stromy

 bumerang

 bumerang

 bumerang

Bumerang sen sviští
neočekávaně opakovaně
kolem mé hlavy
ačkoliv paže je moje vlastní
- anebo není?

Modlitba

rozum a cit

 bumerang

bumerang pýcha a pád

"kauzální nexus" - říkají

bumerang pýcha a předsudek

bumerang pýcha a odpouštění

 sedmasedmdesátkrát sedmkrát

 od dětství až do hniloby

 bumerang

Je nemožné sledovat
unaveným zrakem
siločáry jeho dráhy
v mapě nadcházejícího dne
Ale
říkám si posté
je to jenom sen

Tok času prý připlouvá
z čista a jasna
 jenže
 bumerang čisto
 bumerang jasno
zůstal trčet v jiném prostoru

OMYLY OSUDU

Poslední zbylý motýl
rozbil si tvář
o zamrzlé okno
za kterým poskakovaly
první vločky

Domníval se
že jsou to květiny

O převrácenou popelnici
nešťastně klopýtla
velká zlatá ryba
zrovna když se chtěla
učit tancovat

Rezavý nůž skrytý v odpadcích
surově projel zlatým břichem
plným nesplněných přání

Na prahu zahnojeného chléva
žena duchem chudá
porodila myšlenku o spáse
a v rozpacích se ohlédla po svém muži

"Jdu na pivo"

řekl

UPROSTŘED ZIMY

- noc
a leden
obojí najednou
a Smrt na prahu porodnice
a znovuzrození na prahu hřbitova
Také lampa v mé hlavě
s věčným světlem

Někdo rozsypal na umrzlý sníh
šípky
V každém
dávna babiččina marmeláda
v každém spousta semínek
pro nezměrné množství
trnových korun

Nějak ses vštípil do srdce
mého i jeho
nikoliv kopí římského setníka
ale naděje života budoucího
a snad i věčného

Držím tě za ruku
- ty si zrovna něco čteš -
a já
úplně nevěrně
myslím na Ká.
a rudé šípky se vpíjí
do náprsenky košile
s tvrdým límečkem
advokátního koncipienta

Nejsem tvá Milena
Nikdy jsem od tebe nedostala dopis

Třetí kostkou sladíš si kávu i život
zatímco já stojím na špičkách
na hřbetu lednové závěje
vyhlížejíc slunce za horou Karmel

DOPIS MILÉMU

Můj milý
nevím jak ti to říct
zda se smát
vzteknout se či plakat

Prý přečniváš
jak sláma z bot
jak vítr co fouká
kam chce
jak déšť padající
na spravedlivé i ty druhé

Prý jsi tak trochu křeč
něco
co každý nemusí chtít
něco jako fráze
jako dárek zdarma
Tři v jednom - však víš

Můj milý
nejmilejší
sláma na které ses narodil
bude mi z bot čouhat napořád
jako lidská hanba
něco nepatřičného
Podestýlka i krmivo
pro záchranu života
nejednoho dobytčete
když v krajině je hlad

Jsi nepatřičný
můj nejmilejší
jak bílá vrána
jak jediné čisté okno
ve stěně mrakodrapu
jak přestupný rok
jak dítě zrozené z panny
jak poukázka na chléb
jak sklenice vody
vedle zatuchlého sudu
krajka na rubáši
skřivánek v dělostřelbě

Jsi nepatřičný
jak já

když o tom ti píšu

NOČNÍ MŮRA

usedla mi na víčka
a tak je tu tma
a zmar
a zima
a nejistoty všeho druhu

Na věčnost čekající lhostejnost
zapředla hovor s nevěrou a zlostí
Pustinou ducha prochází se
ruku v ruce nemoc se zpupnou blbostí

Pýcha s marností
přetahují se s násilím
o moc nad mými sny

Tolik chci procitnout...!

Oči dokořán
jsem úplně vzhůru

Můra sice odlétla

však nic se nezměnilo...

NEZNÁMÝ INTERPRET

Do chuchvalců samoty
tak běsné nesmrtelnou nadutostí
vplul oknem liduprázdného sálu
modrý klavír

Když rozsvítil všechny svíce za mrtvé
když rozsvítil křišťálové lustry
zaplavil všechna místa k sezení
k stání
k ležení i k pokleknutí
gejíry levandulové záře
voňavé jako tvé ruce
hrající nokturna
z nepojmenovaného alba

SMUTEK PADÁ Z OČÍ

- a tak
už jen nachytat do dlaní
ty kapky bolesti
žehnáním změnit je
na hvězdy

Dovol mi to

Hvězdy se budou veselit
a radostně pomrkávat
až tě uvidí
s kytkou na slamáku
před dveřmi nebe

KÁVOVÁ SEDLINA

- je prý něco jako osud
karma
kismet
rozprostřená černá křídla
zakrývají špínu na dně srdce

Srdce má ale na vybranou

Srdce si může vybírat
lásku stokrát přečištěnou
nebo zatuchlý hřích

Srdce ukřižované
srdce uzdravené
má naději

PŘED VELKOU NOCÍ

Před prahem domova
plačící dítě
Skrývá rozbitá kolena
a ještě větší zranění
tam uvnitř

Veliký nářek není slyšet
Je zbytečný
jako úvahy o milování
jako stopy v prachu
Via Dolorosa

Převaluji v ústech
tvůj smutek
žvanec hořké houby
octem nasáklé

ale protože na tebe
nedosáhnu
nemohu tě utěšit

Noční běsi znovu cení zuby
a po tisícáté vystrkují
své rohaté palice
mezi mlýnskými kameny
Boží trpělivosti

Vysoko nad hlavou
držím vítěznou korouhev
s krvavým obrazem Nevzhledného

To proto
abys uvěřil

(Izajáš 53,3)

HODINKA JAZZU

Po neduživém
vysláblém těle noci
poskakují synkopy a brejky
divoké fantomy v hodině
mezi drakem a hadem

a ústa noci
vyplivují slupky hvězd
na dalekou oblohu
kam jazz
už nedolétne

Na přídi času
houpu se jak při milování
zepředu zezadu objímaná
mnohonásobným sólem
Václava Týfy
a zlomyslný jarní vítr
smetá neomaleně
a marnotratně křišťálové tóny
z pohostinného stolu hudby
do vyprázdněného ticha

Ze zádi přítomnosti
už jen střípkem zorného pole
zahlížím maják
který zrovna zhasl
zbytečně čekající lampu

Pod plachtami jazzu
myslím ještě trochu
na loučení
Však zamávat šátkem repetice
není komu

MÁ ÚČAST

Jakou mám účast na životě -
ptám se neslyšně
v hlomozu každodennosti

Vybledlá svoboda
zatímco Bůh je mrtev
my dosud žijeme

Právem silnějšího
Umíme vybrat si
ten správný druh

Lásku jsme omylem
ukřižovali

Ale co
vždyť nám zbylo
Potěšení ze zážitku

Jenže
tváří v tvář veselosti
se nám nějak rozplynulo

Málokomu skutečnost
do vědomí pronikla
Co na tom chceš chápat
Co z toho uchopíš
Co z toho když nepochopíš

Neuchopíš
jedinou myšlenku
za kterou možno vyměnit vlastní spásu

Jsme tady
přes to všechno
pořád
dokud se umírání nenabaží
života vezdejšího

HROMADA ČASU

V břiše matky
nové mládě
nic neví o daru
kterému říkáme
Hromada času

Každý ji má
aniž ji vidí
Rozbitým oknem
v tichém domě
U dvou slunců
řve rádio Blaník
nicméně rytíři zavaleni
hromadou času
poklidně chrupají
v šepotu
písní kosmických

Dítě se vydalo vstříc
molochou dálnice
požírajícímu duše i těla
výměnou
za krvavé a zaprášené
hromady času
které samy sebe
nakonec pozřou

DNES NAPOSLED

(Requiem)

Musíš si přečíst Proměnu

Ano
určitě hned v pondělí

Taky si poslechni tyhle desky

To udělám moc rád
na ně se už dlouho těším!

Za týden bychom mohli do hor
podívat se zda čisté jsou prameny

Vezmu si čepici
slunce na jaře svítí prudce
a fouká silný vítr

Připravím pár jablek
zaženu hlad i žízeň ----

† Na hranici dvou prostorů
Bůh tě uchopil
do špetky laskavých prstů
aby tebou solil zemi
cestou k obzoru

NA CESTU

přibalila jsem ti
do zavazadla
několik modrých andělů
kteří ti je nadlehčí
při přeletu
nad zlatým trávníkem
nad modrou oblohou
nad mojí písní

Také tu máš tři růže
prasklou karabinu
a příbalový leták
k tvým novým křídům

Až tě zas potkám
nic z toho nebudem potřebovat...

MÁJOVÝ ŠABAT

Ve světě
který je venku
a už se tě netýká
štěká pes
zpívá skřivan
zvoní zvony
řve cirkulárka
a Family Frost

Je za pět minut Věčnost
Tvůj Modrý klavír žehná
poutníkům v Údolí balzámovníků
a pan Nanao Sakaki osobně
přišel ti přednést své verše

Jsem na stráži
Hlídám odkvétající třešně
a pampeliškové chmýří
oheň vítr a slzy
 To poslední
 co ti tu patří

když tvé srdce a tělo
plesají vstříc živému Bohu

Žalm 84

POCTA Ká

(sms 24 04 2009)

Hledala jsem tě u vašeho domu

- žebračka doufající, že ještě jednou přijdeš s drobným penízkem!

Nicméně jen Mistr Jan sledoval s pochopením můj směr, než jsem zmizela v vpodzemním labyrintu světa, na jehož konci snad ráj, snad peklo...

--- a hvězdy jarního podvečera zavěšeny těsně pod oblohou, těsně nad žižkovskými domy

Na tvém místě ani lucerna, ani svíce, jen nezřetelně světélkující bílý kamínek s tvým jménem. Ozdobně kovanou mříž vrat hyzdí bytelný zámek zamčený na sedm západů slunce, odkazuje mne k postávání u zdi na rohu lhostejné Jeruzalémské ulice. Až vypláču všechny modré korálky, odjedu drožkou taženou dvojrozměrným koněm do Jinam. V mé hlavě se ukryl velký nevhledný brouk. Než se opět promění v tebe, budeme v bezpečí.

EPIŠTOLA ČTENÁŘI

Milý čtenáři Průniků,
příznávám: při četbě poezie nevyhledávám a ani neočekávám žádnou “pravdu za slovy” - připomíná mi to totiž známou hloupou otázku “vykladačů” (včetně mnohých kantorů ze školy) “co tím chtěl básník říci”, kterou nám dokáží vzít chuť se o poezii bavit. (Zprotivit nám ji se jim - alespoň v některých případech - díky Bohu, snad nikdy, doufejme, nepodaří).

Pro mne bývá největší odměnou setkávání s metaforami. Mohu se jich totiž dotýkat s očekáváním, že to, co mi vysloví, nebude stejné, jako tolik toho předtím, ale že najdu, řekněme, nějaké překvapivé - chcete-li: “jiné barvy pravdy slov”, zrcadlící mnohobarevnost a mnohotvárnost světa a života kolem mne. Jsem zvědavá.

Když se probírám zralými volnými verši Delicie Nerkové, těším se na to, co mi zase - jak ona má ve zvyku - jakoby mimochodem, jen tak lehce, nonšalantně, občas se špetkou ironie, (ale vlastně zásadně vážně!) - nabídne.

Já ovšem od samého počátku s ní **důvěrně sdílím** ten její pocit *Tíhy a lehkosti bytí*, kdy “srdce/ samou tíhou nehybné/ choulí se/ v děravém koši naděje”, zatímco “má druhá/ ta na vnější straně/ prochází špalírem netečných mátoh/pohupujíc papírovou taškou/ s profláknutým logem věčnosti/ pššššt-/ má ji plnou hudby a básní/ které není s kým sdílet/a ona přesto/ se usmívá// Blázen...!” A říkám si přitom: no jo, holka, ono i v poezii platí, že podnikání je riziko... Ale krásný!. Jen neměj obavy, tvoje obrazy si vždycky dokážou najít někoho, kdo je bude s tebou sdílet... A čtu si dál.

A opět se musím zastavit: hleďte, tentokrát hned u další, kratičké, na pohled úplně prostinké básničky Prší, (přečtěte si ji ostatně sami), kdy mne doslova zavalí: “Prší/ a smutek/ vystupuje z břehů”...

Anebo jinde v *Odvrácené straně obrazu* (doslova nabitě bolestivými kontrasty, taky si jich jistě všimnete, že?): “Ve snopu pšenice/ otvor pro pluh/ na špici pluhu/ vzpurná ornice// Krčí se pod mezí/ hladové kobyly/ nedočkavé/ jak trest/ a na pramenech/ posedaly žáby”.

A tak bych mohla pokračovat od jedné básně Delicie Nerkové ke druhé. A možná, že bych vám jejich četbu vlastně taky mohla nechtěně zprotivit svým neustálým upozorňováním na to, co se mi na nich líbí. A to bych nerada. Jen bych na tomto místě ráda alespoň trošičku pomohla rozdmýchat ohníček porozumění a sdílení “z jisker naděje/ pro temné časy”, aby “ta slova/ oharky žhavé/ ohni ukradené// život/ který si troufá být/ aniž se koho prosí” - co nejvíc hřála a přinášela radost nám všem. Vždyť přece Není báseň jako báseň...” !

Vlasta Krautmanová, Praha 2009

TIRÁŽ

Průniky

copyright Delicie Nerková

Ilustrace na obálce:

Eva Del Risco – Koupová

vydáno vlastním nákladem – 1.vydání

Tisk: ECM Praha 2, Ječná 19

Rok vydání: Praha 2009